

fammensætning, ſkulde give os Ret til at have en anden, en mere magelig, mere eftergivende Opfattelse af vor Virksomhed derfor, da tror jeg, at de Herre ſe Sagen fuldstændig forter. Jo stærkere, jo kraftigere vi ſkabe den konſervative Modſtand, deſto stærkere og kraftigere maa Livet pulſere i det folkevalgte Kammer; thi ellers gaa vi yderligere og yderligere tilbage. Kun under dette Haab tillod jeg mig efter den Begrundelse, jeg dengang gav, at ſtemme for den reviderede Grundlov, fordi jeg ikke troede, vi efter Omſtændighederne kunde naae noget Bedre. Det Haab ſvigrer mig ikke. Om der gaar 5 eller 10 Aar mere hen, inden det opfyldes, gjør Intet til Sagen for et Folk; det har jeg altid ſagt, blot vi gaa frem. Mit Haab er, at vi mere og mere ſkulle komme til at bruge Forfatningen ſaaledes, at Folkets yøgende Modenhed afſpeiler ſig i deſs Repraſentanter her, ſaa at vi faae et kraftigt, demokratifk, større og større Flertal, og da er jeg overbevifet om, at man behøver ikke at bekæmpe Mæxkælene, men godt kan lade en Lynkile gaa ned igjennem dem. Den Folkeand, ſom da vil røre ſig i det folkevalgte Kammer, vil ogſaa bemægtige ſig Thinget hiſſides Sengen. Tillad mig at ſige Dem — det ſker efter min fuldeſte, varmefte Overbeviſning, ſelv om jeg taler ſkarpt og stærkt, — at det naae vi ikke ved den Virksomhed, Folkethinget har udfoldet i de 7 Uger imellem Paafte og Pintſe. Naar det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rjar) mente, at jeg havde talt om Bevæggrunde, tager han fuldstændig feil; ſaa inderlig gaar jeg ikke, naar jeg dømmes om Forſlagenes Realitet og om min Opfattelse af Stillingen. Det ærede Medlem har ogſaa i flere andre Henſeender taget feil, blandt Andet iſer ogſaa deri, at jeg ſkulde have talt om Landsthinget, ſkulde have yttret, at Landsthinget ingen Ret havde. Nei, naar jeg talte om Naboen, der ulovlig vilde flytte Skjellet, mente jeg den Regjering, der vilde tage Pengene ſelv, naar de ikke bleve bevilgede, og jeg ſagde, at det var for at blive fri derfor, at man havde beſluttet ſig til at give en Finantslov mere rigelig, end man ellers vilde have gjort. Nu forſtaar det ærede Medlem nok Billedet. Det var i den Sammenhæng, jeg talte om, at man ligeſom gav en Anerkjendelse af det proviſoriſke Princip; men at de Herre ſkulle mene, at dette var lovligt, har jeg aldrig troet; thi i den Henſeende tror jeg, at de Herre have ſamme Opfattelse ſom jeg, men Et tror jeg dog, det ærede Medlem vil indrømme mig. Jeg vil nemlig bede ham gjenneilæſe de Ord om Proviſoriet fra 15de Mai til 1ſte Oktober, ſom Reaktionenens meſt reaktionære Blade have fremſat med ſamme Glæde, hvormed de for 2 til 3 Aar ſiden talte om at ſuspendere Forfatningen, uden at de derfor bleve ſtraffede. Da vil det ærede Medlem dog maatte ſige, at han har taget temmelig let paa denne Sag. Det er dog muligt,

at han, ſom er en alvorlig Mand og bruger alvorlige Ord, vil finde, at han ikke har omtalt Revolutionen fra oven paa en ſaa stærk afviſende Maade, ſom en Folkerepraſentant ſkulde. Hvad vil det ſige at befinde ſig i den Tilſtand, at Regjeringen tager Pengene, fordi den ikke vil forlade Kabinetterne for en Stemning i det folkevalgte Kammer, endſige for en Stemning, der er raadende hos de $\frac{1}{6}$ af Thinget? Hvad vil det ſige? Det vil ikke have anden Berettigelse, end om Revolutionen reifte ſig fra nedem, og omſtyrte baade det One og det Andet. Naar man nævner dette, gyſer man og ſiger, at det var forførdeligt; men derimod gyſer man ikke ſaameget for den anden Slags Revolution, fordi man mere og mere i Samfundskredſe, ikke mindſt i de fine Samfundskredſe, har forliget ſig med Sætningen om de ſtore Lyve og de ſmaa Lyve. Derfor ønſker jeg, at det ærede Medlem ſkal læſe ſin Forklaring af dette Spørgſmaal om igjen, og han vil da indrømme mig, at det ikke er paa den Maade, vi ſkulle ſtyrke Folket til Fremgang ad lovlig Wei, ſaaledes at vi træve det Samme af dem, der ſidde i Hviden ſom af Andre, der ere længere nede. Naar det ærede Medlem forøvrigt ſagde, at jeg havde rettet Bebreidelſer til ham og Andre, ſaa ſkulde mine Ord ikke forſtaas paa den Maade. Jeg retter ikke Bebreidelſer, jeg taler her ud af en varm Overbeviſning om Sagen, ſaaledes ſom jeg ſer den, og naar ærede Medlemmer, ſ. Ex. det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (N. Senſen), af hvem det i en vis Forſtand glæder mig at høre en ſaa konſervativ Tale — thi da han for tre Aar ſiden kom herind i Thinget, troede man, at han var kommen ind paa et rent radikalt Program, medens han nu er et ſaa høift konſervativt Medlem, at han ſtaar og ſtildrer de Indrømmelſer, man gjør, med ſtor Begeiſtring — tale om, at Fæſtningen er erobret, ſaa vil jeg dog ſige: Gud veed, hvilke Fæſtninger man erobrer med det Slags Syntz at give Indrømmelſer, den ene større end den anden. I eet Punkt vil jeg ſige, at det ærede Medlem har Ret, nemlig, naar han ſiger, at de to Forſlagsſtillere, der udgjøre Mindretallet, ville ſtille ſig ſaaledes, at vi ikke paa normal Maade kunne faae en Finantslov. Denne Beſkyldning rettede det ærede Medlem; men hvad Ret har han dertil? Synes det ærede Medlem ikke, at han maatte ſkyldbe Beviſ, naar han udflynger en ſaadan Beſkyldning mod Medlemmer her, at de ville ſtille ſig ſaaledes, at man ikke paa nogen normal Maade kunde faae en Finantslov (N. Senſen, Nabo: Hvorledes ſkulle vi faae den?). Det har jeg ſagt det ærede Medlem; det er ſaa overordentlig let at faae den, at det kan ſke paa 3 Timer (Afbrudſe af Th. Nielsen); ja, det ærede Medlem er nu bleven ſaa yderſt angſt for det Spørgſe, ſom En eller Anden har hviſtet ham i Dret eksifterer. Han kan nu ikke forſtaa noget af Alt det; men